

Aventura

după ARMAND SYLVESTRE

— „Eu, spuse sincer, ca de obicei maiorul Laripete, sunt de aceeaș părere cu Shakespeare în privința femeilor. E de ajuns, ca ele să deosebiască un ciorap de o cârpă de bucătărie. Nu e nevoie să le ceri mai mult”.

Cunoștințele maiorului în literatura dramatică mondială făcu pe ceilalți să rădă, dar o infurie pe maioreasă.

— „Incepi iar, Marcel, cu prostiile tale, ideile de cazarmă? Cum, mă rog, femeia nu e bună de altceva decât să vă potolească insomniile și să vă coasă nasturii dela manta? Hei, dragul meu, s'a sfârșit și cu asta. N'o să mai dureze mult. Femeile au făcut aripi și... o să-și cam ia tălpășița. Ia priviți exemplul nobilei Americi. Acolo toate instituțiile sunt deschise fără deosebire celor două sexe.

— „Proastă libertate! mormăi amiralul La Kelpudubec.

— „Ce-ai spus?”

— „Proastă libertate!”

— „Și de ce mă rog?”

— „Iată, o să vedeți de ce. După mine, o femeie trebuie să rămână în rolul pe care l'a avut și până acum. O să vă povestesc o întâmplare în timpul ultimei mele călătorii în America.

Guvernul mă însărcinase cu o misiune secretă pentru America. Nici eu nu-i știam scopul, dar se vede, că o dusesem la îndeplinire după placul ministerului, căci la întoarcere m'au înaintat colonel. Sosii la New-York, după o călătorie de atâtea zile pe mare, mă simțeam bine dispus și dornic de petrecere. Eram așa de vesel încât toată lumea și mai ales femeile mi se părură extraordinar de frumoase.

Am tras la un hotel cu adevărat mareț. După cate îmi amintesc mi se dăduse apartamentul cu numărul 712. Ce minune a civilizației! Și cată grabă în serviciu! Pe sală nu se vedea nici un servitor, dar în schimb orice dorința îmi era împlinită, și ce confort!!

Am început repede să mă gâtesc, fiindcă aveam gânduri de cucerire. Era tocmai să plec când un datat de serviciu îmi dete un bilet:

„O femeie care vrea să-ți vorbească va fi la ora 9 seara la d-ta. Nu-ți va răpi prea mult timp, cel mult un sfert de ora.

Arabella”.

— „Se înțelege, mă gândii eu, în țara asta unde toate merg repede, m'au luat numai decăt și pe mine în seama și peste două ceasuri, iubit! Iată într'acevar un lucru extraordinar”.

Nu știam din ce lume face adoratoarea mea necunoscută, dar scria admirabil și cu o ortografie țara greșea. Asta îmi dădea dreptul oarecum s'o socotesc, ca aparținând unei familii de sus. Desigur, ca moravuri... nu puteam nădăjdui mare lucru, dar cine știe, nu e de mirare, ca o femeie cum se cade, din dragoste pentru Franța... eu o ișișer superior... Dar nu! Nu! Prea mă măguleam singur!

Gândind astfel, intrai într'un restaurant. Să fi văzut și aici serviciu american!

Însfârșit m'am grăbit să mă întorc la hotel, căci tot căscand gura într'o parte și într'alta se făcuse nouă fără zece minute. Urc la mine și aștept Se face 9¼, 9½ și nimic nu-mi dă de veste, că adoratoarea mea să îi veni.

— „Zece fără un sfert și încă nu e aici! Ce se tot laudă până într'atât exactitatea americană! Gândii eu! Pacat! M'am lăsat păcălit. Acum o să trebuiască să mă culc, că e prea târziu să mai ies, sunt și obosit. Voi amâna pe mâine planurile mele amoroase”.

Îmi făcui toaleta de seară și-mi infundai capul în perne. Eram gata să adorm, când mi se păru, că aud pe sală un sgomot de rochii, un foșnet de mătase.

— „Desnădăjduisem degeaba”, mi-am zis eu!

Și înainte de a mă ridica, ușa se deschise cu putere și o femeie tânără, frumoasă și foarte elegantă, intră ca un glonț în odaia mea.

— „Cum se cunoaște americana grăbită”, gândii eu.

Am dat să mă scol, ca s'o primesc, dar ea cu un gest scurt, îmi făcu semn, că vrea mai bine să rămân culcat.

— „Cum ți-i voia, gândii eu. Imi e tot una”.

— „Domnule, începu ea, te rog să mă erți, că

am venit puțin mai târziu de cum mă așteptai. Dar știi, am o clientelă atât de numeroasă!

Glasul ei era încântător. Nu-mi plăcu însă alegerea cuvintelor. Auzi clientelă!!...

Se apropie apoi de căpătâul meu:

— „Măna, d-tale domnule, zise ea”, întinzându-mi și ea o mână mică, delicioasă, înmănușată în piele de Suedia de culoare deschisă.

Câteva clipe îmi strânse ușor pumnul. Credeam că așa e obiceiul la New-York și găseam, că e foarte plăcut. În urmă luă de pe scaun un fel de cutie de piele rusească, ce părea un serviciu de toaletă și o puse pe cămin.

— „Americanii!!!”, gândii eu.

D-na doctor

Se apropie apoi încet de patul meu. Inima îmi bătea foarte tare. Scoase din poșetă câteva bomboane și mi le dădu să le ronțai.

O făcui cu dragă inimă, căci era tare simpatică americana.

— „Arată-mi limba domnule”, mai zise ea.

Nu m'am opus se înțelege, dar mi se păru că această inspecție începe să fie cam prea amănunțită. Dar, însfârșit. Nu era vreme acum să obiectez. Aveam așa puțin de stat împreună și trebuia să sfârșim mai repede cu toate aceste precauții. În urmă îmi mai zise pe un ton, care nu suferea replică:

— „Ar trebui să începi prin a face o baie”.

Mărturisesc, că aceasta mi s'a părut foarte firesc. Mă gândeam însă cu neplăcere, că dacă baia mea ar dura zece minute, nu-mi mai rămânea timp de vorbă. Dar cum vă spusei, nu mă puteam opune și mă grăbii să mă duc la baie. Ce noroc, că eram în America, fiindcă, mulțumită iuțelei cu

care se termină toate la ei, am terminat și eu în cinci minute. M'am repezit din baie împrăpătat și întinerit admirând din suflet această rafinare de delicatețe în dragoste.

— „Acum culcă-te iar, îmi zise ea”.

O ascultai bucuros, ba mă simții fericit când îmi spuse să mă întorc cu fața încolo.

Așteptam așa de câteva minute fără ca adoratoarea mea să-mi mai dea vre'un semn.

Nerăbdător mă întorc și când colo ce să vedeți? Prietena mea, cu o seringă enormă, se apropie de mine.

— „Pentru d-ta, îmi spuse ea cu surâsul cel mai încântător din lume. E destul de caldă”.

De data asta îmi ieșii din fire. Oricâtă admirație aș fi avut pentru rafineriile americane, asta era prea de tot. Mă răstii la ea indignat. Dar dânsa mă privi cu un aer blând de mirare, plin de impuțări mute.

— „Nu mai ești un copil”, îmi zise ea.

Mă pregăteam tocmai să-i răspund, când deodată auzii larmă pe sală. Ușa se deschise violent și un servitor dă buzna.

— „Doamnă doctor! doamnă doctor! Ați greșit etajul! Bolnavul unde sunteți așteptată, trage să moară, la etajul de jos”.

— „Vai, Dumnezeule, așa e, zise ea, privindu-și mai atent carnetul.

Apoi furioasă, repezindu-se la mine:

— „Dobitocule! Nu puteai să-mi spui că nu ești bolnav?”

O palmă dată de mânăța mică, delicioasă, înmănușată în piele de Suedia fu „adio”-ul necunoscutei mele adorate.

Și'n urmă, ce noapte? Știți bomboanele pe care mi le dăduse...

A doua zi primii o scrisoare care mă lămuri pe deplin asupra întâlnirii ce mi-o dăduse aceea „Arabella” în ajun.

„Domnule amiral, fiind franceză și neputându-mă întoarce în patrie, voiam să vă rog, ca la întoarcerea d-voastră să luați și pe fata mea, pe care tatăl ei, american, o crește îngrozitor de rău. Imi luașem îndrăzneala să vă cer pentru asta o întâlnire, la care n'am putut veni, fiindcă bărbatul meu, probabil bănuind ceva, m'a supravegheat toată seara.

Iertați-mă și plângeți-mă. Vizita mea acum n'ar mai avea nici un rost. În timp ce bărbatul meu veghea asupra-mi a seară, fata mea a fugit cu un vânător de bivoli.

„Arabella”

Vedeți dar, trase concluzia amiralul La Kelpudubec, decând cu multiplele ei ocupații, nu mai știi pentru ce vine o femeie la tine. Astfel când poate te pregătești pentru o afacere — și întâmplarea vrea să-ți joace festa — ratezi o petrecere amoroasă dacă femeia dragostei a luat-o înaintea celei de afaceri și vice-versa.

BANII DE HARTIE DEVIN PAPUȘI

V'ați întrebat vreodată ce se fac miile de hârtii cari au circulat atât la noi cât și în străinătate până mai lunile trecute — când a început să se dea drumul unui stock de monede metalice? Să nu credeți că se ard! Sunt așezate în cazane imense unde chimiști specializați în materie, le descompun fibrele prin ajutorul unor acizi diferiți până ce se prefac într'un fel de pastă. Aceasta e foarte căutată de fabricanții de jucării căci constituie cea mai nemerită materie pentru păpuși de carton.

Și iată cum — biletele murdare trecute prin sute de mâini până se sdrențuesc — se prefac în drăguțele jucării cari fac deliciul celor mici.

PUBLICITATE AMERICANA

Companiile de asigurare contra incendiului, din America, rivalizează în mijloace originale de a-și atrage clienți prin reclame. O firmă din New-York trimite acasă un prospect — a cărei copertă reprezintă o casă pe care o amenință o făclie aprinsă, având un avertisment dedesubt: *gândiți-vă!*

Dacă se întoarce pagina, casa apare în flăcări! A treia pagină cu o inscripție: „Când veți ajunge aici, e prea târziu!” e și cea mai interesantă fiind că deschizând-o se degajă din hârtie un miros caracteristic de lemn ars — ca o concluzie elocventă.